

Dobrá zpráva

Časopis pro každého čtenáře

květen 2019

Radujte se,
že vaše jména
jsou zapsána
v nebi.

Lukáš 10,20

Milí čtenáři,

máme pro vás dobrou zprávu. Držíte v ruce nový časopis **Dobrá zpráva**.

Dobrou zprávou je, že je to časopis svobodný. Není závislý na žádné lidské moci. Je závislý jen na Boží milosti, vůli a lásce.

Dobrou zprávou je také to, že je to časopis baptistický. Jednou ze stěžejních biblických baptistických zásad je svoboda svědomí. A ta nás bude provázet i na stránkách časopisu **Dobrá zpráva**.

A tou nejlepší dobrou zprávou je zvěst, že Pán Ježíš Kristus je živý Pán, který má moc změnit naše životy. On nám může stvořit nové srdce. Čisté, plné Jeho lásky. Plné radosti a

pokoje. Stačí, když budeme chtít. Když mu je otevřeme a dovolíme mu, aby je vyčistil, z gruntu a dokonale. Když mu dovolíme, aby celé naše srdce očistil od všeho zlého. On je Vítěz nad peklem. Má moc ochránit nás od všeho zlého. Jeho láska nás chrání před lidskou zlobou.

On má tu moc. On jediný to může udělat.

Přejeme vám, aby vám časopis **Dobrá zpráva** přinášel jenom samé dobré zprávy. Aby byl pro vás povzbuzením a radostí. Aby byl požehnáním pro vás i pro vaše přátele.

Štěpán Křivánek

POVZBUZENÍ

Selhání

Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky!“

Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Buď pastýřem mých ovčí!“

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce! Amen, amen, pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“

To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“

Jan 21,15-19

Pán Ježíš vede rozhovor s člověkem, který ho před pár dny třikrát zapřel. Otázkou: „Miluješ mne víc než ti zde (míněno ostatní

učedníci)?“, se Ježíš zajímá o hloubku Petrovi lásky k němu. Ještě před pár dny byl Petr sebejistý člověk, který tvrdil, že s Ježíšem

zůstane, i kdyby ostatní v tomto selhali. Zkrátka Petr si myslel, že je lepší než druzí. Teď Petr poznal svoji křehkost a prožil jak je vlastně slabý. S takovým člověkem Ježíš mluví a obnovuje s ním vztah. Je to Ježíš, kdo začíná rozhovor s Petrem a je to Ježíš, kdo ví o čem se začít bavit.

Tento rozhovor Ježíše s Petrem je nadějí a povzbuzením pro nás, kteří jsme si mysleli, že něco jsme, pro nás, kteří jsme to mysleli dobře, ale skutečnost byla mnohem horší, než jsme si uměli představit.

Někdy je dobré i potřebné prožít pokoření, aby se určité věci v nás zlomily. Když se něco lidského v nás zlomí, je to příležitost, aby na toto zlomené místo Pán Bůh narouboval něco Božího. Je důležité, aby s naší zlomeností a pokořením šla ruku v ruce i Boží obnova a uzdravení.

Komu Pán Bůh může svěřit a svěruje péči o své věci a lidi? Často tomu, kdo ve svém životě prožil vlastní slabost a pak následně Boží obnovu a posílení. A samo-

zřejmě také hluboce miluje Pána Ježíše.

Petr zapřel Ježíše třikrát. Ježíš se Petra třikrát zeptal, jestli ho miluje. Petr Ježíši třikrát odpověděl, že ho má rád.

Tímto rozhovorem Ježíš Petra osvobodil a uzdravil od pocitu selhání. Petr své selhání hluboce prožíval, dokonce nad sebou hořce plakal (Mt 26, 75). Ježíš věděl, že je potřeba jít do hloubky, aby uzdravení bylo úplné a trvalé. Petr tomu v ten okamžik nerozuměl (v 17), ale nechal se Ježíšem vést.

Ježíš tímto rozhovorem Petra vysvobodil od nejistoty ve vztahu k sobě. Všimněme si dvanáctého verše. Ježíš pozval učedníky ke stolu, ale nikdo se ho neodvážil zeptat, jestli je to opravdu on. Vypadá to, že mezi učedníky a Ježíšem byla nějaká bariéra. Můžeme se domnívat, že byla způsobena jejich selháním vůči němu před několika dny. Znovu je to Ježíš, kdo chce tuto bariéru odstranit a obnovit s učedníky hluboký a upřímný vztah.

*Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahnáni
do úzkých; jsme bezradni, ale nejsme v koncích;
jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni;
jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi.*

2 Korintským 4, 8-9

Z HISTORIE

Oběti pro svobodu svědomí

27. října 1553 stanul ve švýcarské Ženevě na hranici lékař, právník a teolog Michael Servet. Jeho popravčí Guillaume Farel, který byl současně vikářem Jana Kalvína, varoval přihlížející: „*Servet je moudrý člověk, který si bezpochyby myslel, že učí pravdu, ale padl do rukou Ďáblových... Dejte si pozor, aby se totéž nestalo vám.*“ Jaký zločin Servet spáchal, že si zasloužil tak krutý trest?

Michael Servet pocházel z aragonské vesnice Villanueva de Sijena. Byl pilným žákem, a když mu bylo čtrnáct let, uměl už řecky, latinsky a hebrejsky a měl velké znalosti z filozofie, matematiky a teologie. Do svých služeb jej přijal

osobní zpovědník španělského císaře Karla V., Juan de Quintana.

V jeho doprovodu Servet hodně cestoval a všiml si hlubokých náboženských rozporů Španělska, kde židé a muslimové byli vyháněni a vražděni ve jméno rekatolizace.

Jako šestnáctiletý studoval na univerzitě v Toulouse práva, ale vzdělával se i v teologii. Stále více jej přiváděl do rozpaků rozpor toho, co četl v Bibli a života, který mohl na vlastní oči sledovat.

Nebyl však fanatik a tak své pochybnosti zkoumal ze všech stran, než si troufl se k nim přihlásit veřejně. Učinil tak ve svých dvaceti letech, když vydal knihu *De Trinitatis Erroribus* (O omylech Trojice). Napsal tehdy: „*V Bibli není žádná zmínka o Trojici... Boha poznáváme nikoli prostřednictvím našich pyšných filozofických představ, ale prostřednictvím Krista.*“

Dospěl také k závěru, že svatý duch není osoba, ale Boží činná síla. Obratem se stal terčem katolické inkvizice, ale ani protestantští učenci mu příliš nefandili. Na to si za cíl svých pochyb vybral příliš ústřední motiv křesťanství. Servet měl smůlu, že jej nezajímalo, která ze stran postavených proti sobě v době reformace má pravdu, ale tuto pravdu usilovně hledal. Takoví lidé jsou nebezpeční oběma stranám a zpravidla špatně dopadnou, jak si vbrzku doložíme.

Zatím však rozruch kolem jeho tisků utichl a to proto, že jejich původce zmizel ze světa. Servet před svými pronásledovateli unikl tak, že si změnil jméno a usadil se v Paříži, kde vystudoval umění a medicínu.

Badatelský zájem jej neopouštěl ani v medicíně. Začal provádět pitvy, aby pochopil, jak pracuje lidské tělo. Jako první Evropan díky tomu popsal plicní oběh krve. Se svými poznatky přišel o 75 let dříve, než William Harvey popsal celý krevní oběh.

Pustil se i do dalších oborů a připravil k novému vydání Ptolemaiův Zeměpisný úvod tak úspěšně, že začal být nazýván otcem srovnávacího zeměpisu.

V Paříži se Servet již jako mladík poprvé setkal s Kalvínem. Už tehdy si nebyli příliš sympatičtí, Servet kladl četné otázky a Kalvín na ně nechtěl a také nebyl schopen odpovědět. Při nejbližší příležitosti Kalvín udal Serveta katolické inkvizici a dal se slyšet, že by, být po jeho, Servet živý neunikl. Servet však o Kalvínově počínání nevěděl a obrátil se na něj s nejméně třiceti listy v otázkách věrouky, když chystal své klíčové dílo *Christianismi Restitutio*.

Po dalším udání jen taktak stihl uprchnout a Francouzi alespoň spálili jeho spisy. Při útěku přes hraniční Ženevu, kde mezitím Kalvín zaujal místo nejvyšší a jeho slovo bylo zákonem, byl poznán a zatčen. Když jej nedostala katolická inkvi-

zice, podali si jej kalvinisté. Kalvín se postaral o to, aby s vězněm zacházeli krutě. V náboženské disputaci se Servetem neměl Kalvín dostatek argumentů, ale dopisy, jež dříve obdržel, posloužily jako doklad Servetovy bezbožnosti.

Skvělý lékař, zeměpisec a teolog byl odsouzen k trestu smrti upálením na hranici.

Podle některých historiků to byl jediný náboženský disident, kterého katolíci upálili symbolicky a protestanti doslova.

Z historického hlediska Servet zemřel také i proto, aby se **svoboda svědomí** mohla později stát nejen zásadou baptistů ale i občanským právem každého jednotlivce v naší společnosti.

SLOVNÍČEK

Co je svoboda svědomí

Každý člověk může věřit tomu, čemu chce. Víra nemá být svazována žádnými politickými či vládními omezeními ani žádným oficiálním státním náboženstvím. Víra se také na nikom nesmí vynucovat a nikdo nesmí být pronásledován, protože věří jinak než většina ostatních.

Přesto to neznamena, že baptisté vnímají každý názor jako správný. Zároveň však chtějí bránit právo každého věřit tomu, co si zvolil, pokud skutky s tím spojené neomezují, neutlačují a neohrožují ostatní.

Baptisté v celé své historii naléhali na vlády, aby přijaly zákony zaji-

šťující svobodu svědomí ve věcech náboženské víry a praxe a rozšiřující prostor osobní svobody všude, kde to neznamena omezení svobody jiných. Baptisté též uplatňují zásadu duchovní svobody mezi sbory. Kde existuje společná oddanost Ježíši Kristu a jsou respektovány baptistické zásady, tam ať je vítána i rozmanitost a přijímány odlišnosti.

Baptisté hájí dobrovolnost a svobodu svědomí, jako nezadatelné právo lidského ducha. Jsou vzdáleni každého znásilňování. Hájí svobodu svědomí, a proto přijímají i skutečnost, že mezi nimi zůstávají rozdíly.

DOKUMENTY

Profesor Václav Králíček o svobodě svědomí

Baptisté se vždy zajímali o život politický, znajíce jeho důležitost pro život náboženský. Vytvořili si tři zásady, které vždy a všude zastávali a hleděli uskutečnit, totiž: a) svobodu svědomí, b) svobodu náboženství, c) svobodu církve.

a) Svoboda svědomí. Baptisté vyznávají, že každý občan ve státě má mít úplnou svobodu svědomí, že si může věřit nebo nevěřit, co chce, podle svého nejlepšího poznání a přesvědčení, které může projevit slovem i písmem, aniž by

pro to trpěl na své cti, bezpečnosti a majetku.

b) Svoboda náboženství. Baptisté uznávají, že každé náboženství ve státě má mít úplnou svobodu volně se organizovat, všechny své náboženské služebnosti nerušeně vykonávat a své zásady slušným způsobem šířit.

c) Svoboda církve. Baptisté konečně uznávají, že má být úplně svobodná církev ve svobodném státě. A stavějí se tak proti zasahování církve do života státního a zasahování státu do vnitřního života církevního.

Církev jako organizace čistě náboženská nemá nikdy hledat uznání státního, aniž má zároveň tvořit organizaci politickou. Stát má ponechat církvi úplně volný vývoj, pokud jí není poškozována státní bezpečnost aneb veřejná mravnost. Toto vše týká se však toliko církve jako náboženské organizace, nikoli ale členů jako svobodných státních občanů. Členové tito mají úplnou svobodu politického přesvědčení, mohou se organizovat ve kterékoli straně, mohou všude uplatňovat své mravní přesvědčení a sloužit národu neb státu podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Baptisté jsou ve veřejném životě někdy velmi platnou silou, jako např. ve Spojených státech severoamerických. Za vedení Roger Williamse tyto tři politické zásady byly po prvé uskutečněny ve státě Rhode Island. V tomto státě byla zavedena úplná svoboda svědomí, úplná svoboda náboženská a úplně svobodná církev ve svobodném státě. Stát církvím v ničem nepřekážel, v ničem je také nepodporoval, ale všichni občané bez rozdílu svého náboženského nazírání se starali o svůj stát, jeho potřeby i rozkvět. Tento stát dal podnět všem ostatním státům americkým ku správnému upravení poměrů mezi státem a církvemi.

Baptisté jako jedna z náboženských složek života společenského

nabyli z hlubšího poznání učení apoštolského velké porozumění pro život lidské společnosti. Poznali tak tyto 3 společenské zásady: a) Boží otcovství, b) naše synovství, c) vzájemné bratrství.

a) Boží otcovství. Bůh je Otcem nás všech, jím jsme živi, hýbeme se i trváme. On dává všechněm život i dýchání i všecko. A učinil z jedné krve všecko lidské pokolení. Jsme tedy jeho rodina. Baptisté věří, že Bůh je Otcem všeho stvoření, ať už stvoření toto vzniklo a vyvíjelo se jakýmkoli způsobem.

b) Naše synovství. Všichni jsme Boží děti, ať již někdo z nás bloudí jako marnotratný syn aneb se k Otci vrací ze svých bludných cest. Vzorem takového synovství je Ježíš. On dokonale svého Otce znal a plnil Jeho vůli nikoli z bázně, ale z lásky. Jsme-li takovými dětmi jako byl Ježíš, tu rádi jsme ve věcech, které jsou našeho Otce. Vidíme a cítíme, jak veliké problémy s námi má. Učíme se Mu důvěřovat a snažíme se s Ním spolupracovat. Nejsme více otroky bázně a strachu, ale dětmi, které se učí volat "*Otče náš v nebesích*". Toto vědomí synovství je nevysychajícím pramenem radosti a mravní síly.

c) Vzájemné bratrství. Ze zásady Božího Otcovství a našeho synovství plyne zásada vzájemného bratrství. Všichni jsme bratři a sestry a jako bratři a sestry se máme milovat a sobě navzájem sloužit.

Musíme ve svém bratrství uplatňovat slova Ježíšova: *Šetřte se navzájem, nesudte se, nepotupujte se, odpouštějte si navzájem, buďte k sobě vespolek milosrdní, pomáhejte si, napomínejte se, vzdělávejte se a buďte jedno jako Otec a já jedno jsme.*

Toto bratrství nesnese naprosto vzájemného vzájemného se vydírání, vyžitkování a poškozování. Uskutečněním bratrství takového řeší se rázem a trvale všechny těžkosti společenské, hospodářské i občanské mezi všemi národy. Bez bratrství se nedají společenské poměry jinak zlepšiti než násilím, pod nímž se bude každý cítit nešťastným. Baptisté přijali heslo francouzské revoluce: *"Volnost, rovnost, bratrství"*, avšak upravili si je v ten smysl, že dali bratrství napřed a dí: *"Bratrství, rovnost, volnost."* Jen ze skutečného bratrství vyplyne všechna rovnost beze všeho násilí a z takové rovnosti pak ta nejlepší a nejradostnější svoboda.

OSOBNOSTI

Profesor Václav Králíček

Kazatel Václav Králíček byl přijat do sboru v Hledsebi 15. června 1886. Po studiu na teologickém semináři v Hamburku se stal prvním kazatelem nově založeného sboru v Roudnici nad Labem (6. ledna 1899). V roce 1901 ukončil službu tomuto sboru a odešel do USA i s několika dalšími členy roudnického sboru. Odešel tam

Poznal jsem baptisty v různých dílech světa, v různých zemích, v různých národech. Našel jsem mezi nimi mnoho rozdílů ve věcech vedlejších, nepodstatných. Někteří se domnívají, že se smí modliti toliko v kleče, jiní sedíce neb stojíce, někteří milují písňe vážné, jiní veselejší, někteří zastávají abstinenci, jiní pak osobní svobodu atd. To vše jsou maličkosti, záleží jim však všude na tom, aby byli celými a jednotnými v nejhlavnějších zásadách.

Velmi mne potěšilo, že jste projevili přání slyšeti něco o vzniku a zásadách baptistů. Můžete o všem přemýšlet a mnohé uskutečnit ve svých Sdruženích mládeže Bratrské Jednoty Chelčického.

Prof. Václav Králíček

Přednáška tato byla proslovena v Brně 23. 11. 1928 stenograficky zachycena a prof. V. Králíčkem opravena.

na pozvání baptistického sboru v Chicagu. Bratr Králíček byl kazatelem sboru v Chicagu od r. 1900 do r. 1921 (s dvouletou přestávkou v letech 1911 – 1913).

Služba tohoto bratra se nesoustředila pouze na práci ve sboru, ale např. i na kázání a přednášky na mnoha místech USA. Zasloužil

se také o to, že bylo získáno ve sbírkách mnoho finančních prostředků, jednak na účely misijní a dobročinné, ale také „pro věc naší národní samostatnosti“.

Bratr Králíček se angažoval tedy i v otázce české národní samostatnosti, a proto jistě nemohl nechat bez povšimnutí událost z roku 1907, a sice přednášku prof. Masaryka v Chicagu, jejímž tématem bylo právě náboženství pro svobodomyšlné české krajany. Po této přednášce se Masaryk zúčastnil i náboženského kongresu v Bostonu („Jan Herben, T.G.Masaryk život a dílo presidenta osvoboditele“). V knize „Kazatelé“ (vydáno r. 2005) se můžeme dočíst: „Významný byl i podíl bratra

Králíčka na boji o naši národní nezávislost za I. světové války. Svou osobností i svým dílem měl velký vliv na čelné představitele osmimilionové baptistické denominace v Americe, což se pak pozitivně promítalo i do postoje nejvyšších politických kruhů Spojených států k otázce čs. samostatnosti. Spolu s bratrem J. Zmrhalekem vyvolali rezoluci Jižní baptistické konvence žádající rozdělení Rakousko-Uherské říše a svobodu pro české země a Slovensko. Tato rezoluce byla zaslána vládě Spojených států a s řadou podobných rezolucí jiných organizací znamenala velkou podporu úsilí T. G. Masaryka o uznání ČSR.“

V době války byl kazatel Králíček také spoluzakladatelem a jedním z nejdůležitějších členů „Československého národního sdružení v Chicagu“. Snahou tohoto sdružení bylo kromě jiného získat české protestanty ve Spojených státech a především americké baptisty pro myšlenku vzniku samostatného československého státu. A toto sdružení společně se „Slovenskou ligou“ podepsalo 22. října 1915 tzv. „Clevelandskou dohodu“, tedy dohodu o podmínkách spolupráce mezi Čechy a Slováky v samostatném státě. Tato dohoda byla v roce 1918 nahrazena „Pittsburskou dohodou“, kterou 30. května toho roku podepsali zástupci Slovenské ligy, Českého národního sdružení a Svazu českých katolíků s Tomášem G. Masarykem.

Možná bude zajímavé připomenout na tomto místě i tzv. „Washingtonskou deklaraci“, kterou zformuloval zahraniční odboj v USA v polovině října 1918. Jednalo se vlastně o prohlášení nezávislosti československého národa. Pro nás jako baptisty je důležité následující prohlášení: „*My, národ Komenského, nemůžeme než přijmout tyto zásady, vyjádřené v americké deklaraci nezávislosti, v zásadách Lincolnových a v prohlášení lidských a občanských práv... Československý stát*

bude republikou. Ve stálé snaze o pokrok zaručí úplnou svobodu svědomí, náboženství a vědy, literatury a umění, slova, tisku a práva shromažďovacího a petičního. Církev bude odloučena od státu....“

Bratr Králíček v roce 1925 ukončil veškerou svou kazatelskou činnost ve sboru v Chicagu a vrátil se zpět do vlasti. A stal se osobním poradcem prezidenta Masaryka.

Slávka Švehlová

úryvek z článku *Masaryk a baptisté*

KONFERENCE

SDRUŽENÍ BAPTISTICKÝCH SBORŮ **SÍŤ VÍRY** (www.sitviry.cz)
VÁS SRDEČNĚ ZVE NA ČTVRTÝ ROČNÍK KONFERENCE

Neboj se, toliko věř

v sobotu 25. 5. 2019 od 9:00 hod.

ve Sboru Bratrské jednoty baptistů v Liberci (Malé nám. 7, Liberec)

Přednášející:

Pavel Hošek (Vlastenectví)

Slavomila Švehlová (Masaryk a baptisté)

Dopoledne zahájíme krátkými bohoslužbami, po přednáškách a společném obědě se pak vydáme na **výlet do německého Herrnhutu** (Ochranova). Program pro děti během dopoledního programu bude zajištěn.

Zájemce zveme také na přednášku v předprogramu konference v pátek 24. 5. 2019 od 19:00 hod.:

Jan Bistranin (Jan Karafiát 1846-1929: Nebyli to jenom Broučci)

Prosíme zájemce o účast na konferenci, aby se registrovali na adrese baptisteliberec@gmail.com.

Vyprahlý na troud
- zevnitř i zvenku –
vdechuješ nasládlou vůni.

To hřích páchne po krvi..

(slyšíš sténat Beránka?)

Je to horší než..
Než kdybys zabil sebe.

I pak
nezbyl by jen prach
a vzpomínka

(i kdyby po špičkách
chodili kolem
- nedalo by se
ležet tiše v pokoji).

V i n a

nepřikrytá

nikdy neupadne v zapomnění.